9

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம்

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் இயேசுவின் மதத்தில் ஒரு மைய இடத்தைக் கொண்டுள்ளது. இராப்போஜனமானது ஒரு எளிய காட்சியமைவில் வைக்கப்பட்டிருப்பினும், அதன் நோக்கம், இயல்பு, மற்றும் ஆசரிக்கும் கால இடைவெளி ஆகியவற்றைப் பற்றி விவாதம் எழுந்துள்ளது. இதைப் புதிய ஏற்பாடு "பகிர்ந்துகொள்ளுதல்" அல்லது "ஐக்கியம்" (1 கொரிந்தியர் 10:16), "கர்த்தருடைய போஜனபந்தி" (1 கொரிந்தியர் 10:21), "கர்த்தருடைய இராப்போஜனம்" (1 கொரிந்தியர் 11:21), மற்றும் "அப்பம் பிட்குதல்" (நடபடிகள் 2:46; 20:7; 1 கொரிந்தியர் 10:16; ஒருவேளை லூக்கா 24:30, 35; மேலும் மத்தேயு 26:26; மாற்கு 14:22; லூக்கா 22:19 ஆகிய வசனங்களையும் காணவும்) என்று குறிப்பிடுகிறது.

பல்வேறு வசனப்பகுதிகளில், பொதுவான உணவும்கூட "இராப் போஜனம்" (யோவான் 12:2; 1 கொரிந்தியர் 11:20) மற்றும் "அப்பம் பிட்குதல்" (நடபடிகள் 2:46; 20:11; 27:35ஐக் காணவும்) என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இந்தச் சொற்றொடர்களில் கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் அர்த்தப்படுவது எப்போது என்பதைத் தீர்மானிக்கச் சந்தர்ப்பப்பொருள் மாத்திரமே பயன்படுத்தப்பட முடியும். "அப்பம் பிட்குதல்" என்பது (நடபடிகள் 2:42) கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை அர்த்தப்படுத்தும் போது கிரேக்க சுட்டுச் சொல்லாகிய tou ("the") *என்பது வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. "அப்பம் பிட்குதல்" என்பது பொதுவான உணவாக இல்லாமல், அப்பத்தைக் கர்த்தர் பிட்கும் நிகழ்ச்சியான, ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான அப்பம் பிட்குதலாக உள்ளது.*

"கர்த்தருடைய" (Gk.: *kuriakos*) *என்பது கர்த்தருக்கு உரிய இராப் போஜனமாக உள்ளது என்று அர்த்தப்படுகிற பெயரெச்ச விகுதியாக (உரிமைத்துவப்) பெயர்ச்சொல்லாக இருப்பதில்லை. மாறாக, "கர்த்த ருடைய" என்ற பெயர் உரிச்சொல் "கர்த்தரைக் கனப்படுத்துகிற" என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது (1 கொரிந்தியர் 11:21). இது நாம் கிறிஸ்டோபர் கொலம்பஸ் மற்றும் அமெரிக்க நாட்டின் நிபுணர்களைக் கனப்படுத்த ஒதுக்கி வைத்துள்ள விசேஷநாட்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு, "கொலம்பஸின் நாள்" மற்றும் "நிபுணரின் நாள்," என்பதைப் பயன்படுத்துதலுடன் ஒப்பிடக்கூடியதாக உள்ளது. இதே பயன்பாடு வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:10ல் காணப்படுகிறது, அவ்விடத்தில்* kuriakos *என்பது கர்த்தரைக் கனப்படுத்தும் நாள் என்பதாக வேறுபடுகிறது.* Kuriakos *என்பதன்*

இந்தப் பயன்பாடு, அந்த நாளும் இராப்போஜனமும் ஆகிய இரண்டுமே கர்த்தரைக் கனப்படுத்தும் வகையில் கடைப்பிடிக்கப்படுவதை அர்த்தப் படுத்துகிறது; இவ்விதமாக இவைகள் "மேன்மையான" ("imperial"[1]) நாள் மற்றும் "மேன்மையான" இராப்போஜனம் என்று குறிப்பிடக்கூடும். இவைகள் இயேசுவின் விசேஷித்த நாளையும் இராப்போஜனத்தையும் கடைப்பிடிப்பதால் அவருக்கு மதிப்பளிப்பதற்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளவை யாக இருக்கின்றன.

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம், இயேசு தாம் காட்டிக்கொடுக்கப் பட்ட அன்று இராத்திரியில் தமது அப்போஸ்தலர்களுடன் ஒரு பெரிய மேல்வீட்டில் யூதர்களின் பஸ்காவை ஆசரித்துக்கொண்டிருந்த போது ஏற்படுத்தப்பட்டது (மத்தேயு 26:17-28; மாற்கு 14:12-24; லூக்கா 22:15-20; 1 கொரிந்தியர் 11:23-25). பஸ்காவுக்கும் கர்த்தருடைய இராப் போஜனத்துக்கும் இடையில் அநேக ஒற்றுமைகள் உள்ளன என்பதால் அந்த வேளையில் இயேசு அதை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். பஸ்காவானது, நமது பஸ்காவாகிய (1 கொரிந்தியர் 5:7ஆ) கிறிஸ்துவை முன்நிழலிடுகிறது.

இராப்போஜனத்தை ஆசரித்தல்

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் என்பது (1 கொரிந்தியர் 11:21) இயேசுவினால் வித்தியாசமான வகையில் அதிகாரத்துவப்படுத்தப் பட்டதாக, அவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக, அவரைக் கனப்படுத்துவதாக, மற்றும் பிற உணவுகள் எல்லாவற்றில் இருந்தும் வேறுபட்டதாக உள்ளது. அப்பம் மற்றும் திராட்சரசம் என்ற பௌதீகரீதியான அடையாளங்கள், அவர் மனுஷீகத்தின் பௌதீக இயல்பை மேற்கொள்வதற்கு தமது தெய்வீகத்தின் ஆவிக்குரிய இயல்பை விட்டு வந்தார் என்பதை நமக்கு நினைவூட்ட வேண்டும் (பிலிப்பியர் 2:7; எபிரெயர் 2:14). அவர் மாம் சத்தில் தெய்வீக இயல்புடையவரானார் (மத்தேயு 1:23; யோவான் 1:14; கொலோசெயர் 1:22). அவர் அப்பத்தையும் திராட்சரசத்தையும் தமது சரீரம் மற்றும் இரத்தம் என்று குறிப்பிட்டார் (மத்தேயு 26:26-28), அதனால் அவைகள் அவரது சரீரம் மற்றும் இரத்தம் என்பது போன்று நாம் அவற்றை மதிப்பதற்காக இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்.

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் என்பது, ஒரே சரீரமாகிய (1 கொரிந்தியர் 10:16) சபை (எபேசியர் 1:22, 23), இயேசுவின் இரத்தமும் சரீரமும் "பகிர்ந்துகொள்ளப்படுதல்" அல்லது அவற்றில் "ஐக்கியமா குதல்" (Gk.: *koinonia*) என்பதாக உள்ளதென்று பவுல் உரைத்தார். இந்தப் பகிர்ந்துகொள்ளுதலானது, அப்பத்தை உண்ணுதல் மற்றும் பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணுதல் என்ற பௌதீக நடவடிக்கையின் மூலமாக ஆவிக்குரிய ஒரு கருத்துணர்வில் செய்யப்படுகிறது. நாம் இதைச் செய்கையில், இயேசுவைப் பற்றிய பின்வரும் உண்மைகளைப் பற்றி நாம் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்: (1) அவர் பரலோகத்தில் இருந்து அனுப்பப்பட்ட தேவ குமாரனாக இருக்கிறார். (2) அவர் ஆவிக்குரிய ஜீவி என்ற வகையில், வாழ்வைப் பற்றி நாம் அறிந்துள்ள வகையில் அனுபவிப்பதற்காக மாம் சத்தின் மனிதரூபத்தை மேற்கொண்டார். (3) அவர் தம் மரணத்தில் நமது

பாவங்களைத் தம்மீது ஏற்றுக்கொண்டார். (4) அவரது மரணத்தில் நமது பாவங்களுக்காக அவரது இரத்தம் ஊற்றப்பட்டது. (5) அவர் சிலுவையில் இருந்தபோது, நமது பிரயோஜனத்திற்காகத் திரளான கூட்டத்தார் முன்பாக நிர்வாணமாகவும் அவமானம் அடைந்தவராகவும் இருந்தார். (6) அவர் அடக்கம்பண்ணப்பட்டு பின்பு மரணத்தில் இருந்து உயிர்த் தெழுந்தார். (7) நாம் அவருடன் போஜனம்பண்ணுதலை நாடுகையில் அதை அவர் பரலோகத்திலிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். (8) அவர் பரலோகத்திற்கு எழுந்தருளி அங்கே ராஜாதி ராஜாவாகவும், கர்த்தாதி கர்த்தாவாகவும் முடிசூட்டப்பட்டார். (9) அவர் மறுபடியும் வருவார். (10) அவர் செய்த ஒவ்வொன்றையும், நம்மீது அவர் கொண்டுள்ள அன்பினி மித்தமாகவே செய்தார்.

இயேசுவை நினைவுகூருதலில் அவரைப் பற்றித் தியானித்தல் என்பதே [கர்த்தருடைய பந்தியில்] நாம் பங்கேற்றலில் நமது பொறுப்பாக உள்ளது (1 கொரிந்தியர் 11:24, 25). நமது மன ஒருமைப்பாடு அப்பம், திராட்சரசம், அல்லது நம்மோடு அதில் பங்கேற்பவர்கள்மீது இராமல், அப்பம் மற்றும் திராட்சரசத்தினால் குறிக்கப்படுபவரான இயேசுவின்மீது இருக்க வேண்டும். நாம் பங்கேற்கையில் நமது நோக்கம், நமது சொந்த ஆவிக்குரிய தேவை மற்றும் அவருடன் பந்தியிருப்பதில் இருந்து வரவேண்டிய ஆவிக்குரிய புதுப்பித்தல் ஆகியவற்றைப்பற்றி நினைக்க வேண்டும். அபாத்திரமாய்ப் போஜனபானம் பண்ணுகிறவர்கள் ஆவிக்குரிய வகையில் பலவீனம் அடைவார்கள் என்பதால் (1 கொரிந்தியர் 11:30), இராப்போஜனத்தில் சரியான வகையில் பங்கேற்பதிலிருந்து ஆவிக்குரிய பலம் விளைந் தாக வேண்டும். நாம் ஒரு கூட்டமாக ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, நாம் இயேசுவோடு உண்கிறவர்களாய் இருக்கிறோம். இயேசுவின் சரீரம் மற்றும் இரத்தம் ஆகியவற்றின் பௌதீக சின்னத்தின் மூலமாக, நாம் அவரது சரீரம் மற்றும் இரத்தத்தில் ஆவிக்குரிய வகையில் விருந்துண்ணுகிறபோது, கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் தகுதியான விதத்தில் உண்ணப்படுகிறது.

கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை, சடங்காச்சாரம், பொதுவான உணவு, அல்லது ஒரு வழக்கம் மாத்திரமே என்ற வகையில் உண்ணு கிறவர்கள் அதனுடன் இணைந்திருக்க வேண்டிய ஈர்ப்பு பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திப்பதில்லை. அந்த வேளைக்கு அபாத்திரராக இருந்து அதை உண்ணு கிறவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே நியாயத்தீர்ப்பை ("ஆக்கினைத்தீர்ப்பு"; KJV) வரவழைக்கின்றனர், ஏனெனில் அவர்கள் இயேசுவின் பலியின்மீது கவனம்செலுத்துவதில்லை (1 கொரிந்தியர் 11:27-29).

"அபாத்திரமாய்" என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியதில், பவுல் உண்ணுகிற நபரின் தகுதித்தன்மையை அல்ல, ஆனால் இராப்போஜனம் உண்ணப்படுகிற விதத்தைக் குறித்துக் கலந்துரையாடினார். இயேசுவின் பலிக்கு எவரொருவரும் தகுதியானவராக இருப்பதில்லை. நமது வலிமை குன்றிய வகையில், நாம் அப்பத்தையும் திராட்சரசத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளும் விதத்தில் தகுதியான மதிப்பையும் பயபக்தியையும் காண்பிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நாம் இந்தப்பந்தியில் இயேசுவின்மீது

கவனம் செலுத்தத் தவறினால், இதில் நாம் "அபாத்திரராக" பங்கேற்கிறோம் என்றாகிறது.

நம்மை நாமே சோதித்தறிதல் என்பது (1 கொரிந்தியர் 11:28) நமது வாழ்வை மதிப்பீடு செய்வதற்கானதாகவோ, உண்பதற்கு நாம் தகுதி யானவர்களா என்று தீர்மானிப்பதற்கானதாகவோ, அல்லது கடந்த வாரத்தின்போது நாம் பாவங்கள் செய்திருக்கிறோமா என்று கண்டறி வதற்கானதாகவோ இருப்பதில்லை. நாம் நமது வாழ்வைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும், நமது ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை மறுகண்ணோட்டம் இடவேண்டும், அல்லது நமது கடந்தகாலப் பாவங்களைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படுவதும் இல்லை. பாவமற்றதன்மை என்பது கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்பதற்குத் தகுதியாக இருப்பதில்லை; இது தராதரமாக இருக்கும் என்றால், நம்மில் எவரும் இதை உண்ண அனுமதிக்கப்பட மாட்டோம். தவறான சிலவற்றைச் செய்த பாவம் கொண்டிராதவர்கள் அனேகமாக நன்மை செய்ய அறிந்திருந்தும் அதைச் செய்யாதிருக்கும் பாவம் செய்தவர்களாக இருப்பார்கள் (யாக்கோபு 4:17).

மனிதர்கள் என்ற வகையில், நமக்குச் சிலவேளைகளில் காணக்கூடிய நினைவூட்டுதல்கள் தேவைப்படுகிறது. ஒரு மனிதர் மரணம் அடையும் வேளையில், தமது பேரனுக்குத் தமது பேனாக்கத்தியைக் கொடுத்தார். அந்தப்பையன் அதைப் பார்க்கும்போதெல்லாம், அவன் தனது தாத்தாவை நினைக்கிறான். அதுபோன்றே, அப்பமும் திராட்சரசமும், இயேசுவையும் நமக்காக அவர் பலியானதையும் நமக்கு நினைவூட்ட வேண்டும். கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை உண்பதன்மூலமாக, நாம் இயேசுவின் மரணம் மற்றும் அவரது மறுவருகைமீது நாம் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தை இந்த உலகத்திற்குக் காண்பிக்கிறோம் (1 கொரிந்தியர் 11:26). அப்பத்தையும் திராட்சரசத்தையும் கனப்படுத்துவதற்காக நாம் அவற்றில் பங்கேற்பதில்லை - ஏனெனில் அவைகள் புனிதமானவைகள் அல்ல - ஆனால் அவைகள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிற இயேசுவின் சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் கனப்படுத்தவே, நாம் அவற்றில் பங்கேற்கிறோம்.

யார் இதில் உண்டு பருக வேண்டும்?

கத்தோலிக்க சபையானது, பெரும்பாலான திருப்பலிகளில், திராட்ச ரசத்தைப் பொதுமக்களுக்குத் தருவதில்லை; அதைப் பாதிரியார்கள் மாத்திரம் அருந்துகின்றனர். உண்மையில், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் உள்ள உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்க உரிமை கொண்டுள்ளனர் (1 கொரிந்தியர் 10:16, 17). கர்த்தருடைய விருந்து பாவமற்ற மக்களுக்காக ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டதாக இருப்பதில்லை, ஏனெனில் நாம் எல்லாரும் பாவம் செய்திருக்கிறோம் (ரோமர் 3:23). இராப்போஜனம் என்பது கிறிஸ்துவுக்குள்ளாகவும் அவருடைய ஒரே சரீரத்திற்குள்ளாகவும் ஞானஸ்நானம் பெற்றிருப்பதி னால் சுத்திகரிக்கப்பட்ட பாவிகளான மக்களுக்கானதாக உள்ளது (1 கொரிந்தியர் 12:13; கலாத்தியர் 3:27). அப்பம் மற்றும் பாத்திரம்

என்பவை கிறிஸ்தவர்களாகிய நமக்காக இயேசு செலுத்திய மாபெரும் பலியை நாம் உணர்ந்தறிய உதவுகின்றவைகளாக இருக்கின்றன.

எபிரெயர் 13:10, "நமக்கு ஒரு பலிபீடமுண்டு, அதற்குரியவைகளைப் புசிக்கிறதற்குக் கூடாரத்தில் ஆராதனை செய்கிறவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை" என்று கூறுகிறது. இவ்வசனப்பகுதி கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தைக் குறிப்பிடலாம் அல்லது குறிப்பிடாதிருக்கலாம். எவ்வகையிலும் உண்ணக்கூடாத மக்கள் இருக்கின்றனர் என்று இது கூறுவதில்லை, ஆனால் சிலருக்கு உண்ண உரிமையில்லை என்றும்கூட கூறுவதில்லை. தேவனுடைய குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் மாத்திரமே அவரது உணவு மேஜையில் உண்ண உரிமை கொண்டுள்ளனர். அந்நியர்களை விருத்தசேதனம் பஸ்காவில் பங்கேற்கத் தகுதிப்படுத்தினாலும் (எண்ணாகமம் 9:14ஐக் காணவும்), விருத்தசேதனமில்லாத அந்நியர்கள் பஸ்கா உணவை உண்ணக் கூடாதிருந்தது (யாத்திராகமம் 12:43-45, 48), இருப்பினும், அந்நியர்கள் அதில் கலந்துகொள்ள விருத்தசேதனம் அவர்களைத் தகுதியுள்ளவர்களாக்கியிருக்கும் (எண்ணாகமம் 9:14ஐக் காணவும்). பஸ்கா என்பது கர்த்தருடைய இராப்போஜனமல்ல, ஆனால் பஸ்காவைப் பற்றியதான விதிமுறைகள், தேவனுடைய மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள நிறுவனங்களில் பங்கேற்கும் உரிமை தகுதியுள்ள மக்களுக்கு மாத்திரமே உள்ளது என்ற கொள்கையை ஆலோசனை கூறலாம். கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் உள்ள கிறிஸ்தவர்கள், கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை உண்ண உரிமையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர் (1 கொரிந்தியர் 10:16, 17).

ஒரே சரீரத்தின் உறுப்பினர்களாய் இருப்பதாகத் தாங்கள் கருதும் மக்களுக்கு மாத்திரமே கிறிஸ்தவர்கள் பந்தியை அளிக்க வேண்டுமா? அதாவது, கிறிஸ்தவர்கள் "மூடுதலான பந்தியை" நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமா? இப்படிப்பட்ட கட்டளை எதுவும் வேதாகமத்தில் காணப்படுவதில்லை. ஒருவேளை கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் உறுப்பினர்களாகக் கூடிவந்துள்ளவர்களுக்கு, ஒரே சரீரத்தில் ஞானஸ்நானம் பெற்றுள்ளவர்கள் (1 கொரிந்தியர் 12:13), இதை உண்ண உரிமைகொண்டுள்ளனர் என்று அறிவுறுத்துதல் என்பது மிகச்சிறந்த கொள்கையாக இருக்கலாம். இராப்போஜனத்தில் பங்குகொள்வதற்கான நோக்கம் மற்றும் வகை ஆகியவற்றைப் பற்றி ஒவ்வொரு நபரும் "தன்னைத் தானே" சோதித்தறியுமாறு அறிவுறுத்தப்பட வேண்டும் (1 கொரிந்தியர் 11:28).

நாம் உண்ண மற்றும் பருக வேண்டியவை யாவை?

இயேசுவைப் பின்பற்றுபவர்கள் அப்பத்தை உண்டு திராட்சரசத்தைப் பருகவேண்டும் என்று அவர் உரைத்தார் (மத்தேயு 26:26-28; மாற்கு 14:22-24; லூக்கா 22:19, 20; 1 கொரிந்தியர் 11:23-25). இதைக்காட்டிலும் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ செய்தல் என்பது இயேசுவின் அறிவுறுத்துதலை மீறுவதாகும். புளிப்பில்லாத அப்பம் மாத்திரமே இயேசு பயன்படுத்திய ஒரே உணவாக இருந்தது. திராட்சரசம் அவர் பயன்படுத்திய பானமாக இருந்தது. அது wine என்று அழைக்கப்படுவதில்லை. எனவே அது நொதியேறாத சாறாக இருந்தது என்று அர்த்தப்படுகிறது. ஒரு நபர் இன்னொரு அப்பத்தைப்

பயன்படுத்தினால் அல்லது அப்பத்துடன் இன்னொன்றைக் கூட்டினால், அவர் இயேசு போதித்தவற்றிற்கு அப்பால் செல்லுகிறார். மேலும், ஒரு நபர் திராட்சரசத்தில் இருந்து வேறுபட்ட சாற்றைப் பயன்படுத்தினால் அல்லது இன்னொரு சாறைக் கூட்டினால், அவர் இயேசுவின் அதிகாரத்துவம் இன்றி அதைச் செய்கிறார்.

மார்மன் சபையார் திராட்சரசத்திற்குப் பதிலாகத் தண்ணீரைப் பயன்படுத்துகின்றனர். சிலர் திராட்சரசத்துடன் மற்ற சாறுகளைக் கலந்து, இன்னொரு சாறைப் பயன்படுத்துகின்றனர், அல்லது ஒரு மென் பானத்தைப் பதிலியாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவைகள் இயேசு கட்டளையிட்டதைச் சேதப்படுத்துவதாகவும் அவரது அதிகாரத்துவத்தை மீறுவதாகவும் உள்ளன, சிலர் திராட்சரசத்துடன் தண்ணீரைக் கூட்டிக் கொண்டுள்ளனர், இது ஞானமுள்ளதாக இராதிருக்கலாம், ஆனால் தண்ணீர் கூட்டப்பட்டால் கூட அது இன்னமும் திராட்சரசமாகவே உள்ளது, அதே வேளையில் வேறொரு சாறைக் கூட்டுதல் என்பது இரு சாறுகள் உள்ளன என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. மற்ற உணவுகளை அல்லது சாறுகளைக் கூட்டிக்கொள்ளுதல், இயேசு குறிப்பிட்ட அடையாளச் சின்னங்களுக்குப் பதிலியாகப் பிற பொருள்களைப் பயன்படுத்துதல் அல்லது திராட்சரசத்தை மக்களுக்குக் கொடாதிருத்தல் ஆகியவற்றைப் பற்றி இயேசுவின் கட்டளையில் அதிகாரத்துவம் காணப்பட முடியாது. அப்படிப்பட்ட செயல்கள் இயேசுவினால் கட்டளையிடப்பட்டதைச் செய்வதாக இருக்காது, அவருக்கே சகல அதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது (மத்தேயு 28:20).

இயேசு, "என் மாம்சம் மெய்யான போஜனமாயிருக்கிறது, என் இரத்தம் மெய்யான பானமாயிருக்கிறது" என்று இயேசு கூறியபோது (யோவான் 6:55), அவர் நேரடியான அர்த்தத்தில் பேசினார் என்று சிலர் முடிவு செய்கின்றனர். அவர் கூறியவற்றை யூதர்கள் நேரடியான அர்த்தத்தில் எடுத்துக்கொண்டபடியால் அவர்கள் மனதில் குத்தப்பட்டனர். இயேசு தாம் உருவக நடையில் பேசியதாகக் காண்பித்ததன்மூலம் அவர் தாம் அர்த்தப்படுத்தியது என்ன என்று தெளிவாக்கினார்: "ஆவியே உயிர்ப்பிக்கிறது, மாம்சமானது ஒன்றுக்கும் உதவாது; நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற வசனங்கள் ஆவியாயும் ஜீவனாயும் இருக்கிறது" (யோவான் 6:63). இயேசுவின் சரீரத்தின் ஒரு சிறுதுண்டை உண்பது அல்லது அவரது இரத்தத்தைப் பருகுவது என்பது பயனுள்ளதாக இராது. அவரது வசனங்களின் மூலமாகவே ஆவிக்குரிய வாழ்வு அவரிடத்தில் இருந்து வருகிறது (யோவான் 6:63; 1 பேதுரு 1:23). நாம் அவரில் விசுவாசம் கொள்வதின்மூலம் அவரது சரீரத்தை உண்டு ஆவிக்குரிய வகையில் அவரது இரத்தத்தைப் பருகுகிறோம். இதைச் செய்வதன்மூலம் நாம் ஜீவனைப் பெறுகிறோம் (யோவான் 3:36; 6:47).

முறையான வகையில்

ஆராதனை வேளையின்போது கர்த்தருடைய பந்தி எப்போது கடைப் பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றிப் புதிய ஏற்பாட்டில் ஒன்றும் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. இருப்பினும், வேதாகமம், ஆராதனை முறைமையை ஆளுகை செய்யும் கொள்கைகள் சிலவற்றைத் தருகிறது. பவுல், "சகலமும் நல்லொழுக்கமாயும் கிரமமாயும் செய்யப்படக்கடவது" என்று எழுதினார் (1 கொரிந்தியர் 14:40). ஒரே வேளையில் பல செயல்கள் செய்யப்படுமானால், ஒரு செயல் இன்னொன்றுடன் இடையூறை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும். பவுல், "யாராவது அந்நியபாஷையிலே பேசுகிறதுண்டானால், அது இரண்டுபேர் மட்டில் அல்லது மிஞ்சினால் மூன்றுபேர் மட்டில் அடங்கவும், அவர்கள் ஒவ்வொருவராய்ப் பேசவும், ஒருவன் அர்த்தத்தைச் சொல்லவும் வேண்டும்" என்று உரைத்தார் (1 கொரிந்தியர் 14:27; வசனங்கள் 29-31ஐக் காணவும்).

கிரேக்க மொழியில் taxis ("கிரமமாயும்"; 1 கொரிந்தியர் 14:40) என்ற வார்த்தை, "வரிசை முறையில், நிலையான வளர் அமைப்பில்/முறையில் ... அநேகமாக 'ஒன்றுக்குப் பின் மற்றொன்று' என்ற முறையான வகையில்" என்பதாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.[2] கொரிந்தியர்கள், ஒரு செயல் இன்னொரு செயலுக்கு இடையூறு ஏற்படுத்துவதைக் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்று பவுல் புத்திகூறினார். ஒவ்வொரு செயலும் முறையான வகையில், ஒரு செயலுக்குப்பின் இன்னொரு செயல் என்ற வகையில் செய்யப்பட வேண்டும்.

இந்தக் கொள்கையானது ஒரே வேளையில் இரு மனிதர்கள் பிரசங்கித்தலை நீக்குகிறது. இது ஒரு மனிதர் பிரசங்கிக்கையில் இன்னொருவர் ஜெபத்தில் வழிநடத்துவதை அல்லது சபையார் கர்த்தரின் இராப்போஜனத்தைக் கடைப்பிடிப்பதைத் தடைசெய்கிறது. சபையார் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு பிரசங்கியார் பிரசங்கிக்கக் கூடாது. இதே கொள்கையானது, கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் கடைப்பிடிக்கப் படுகையில் ஒரு பாடல் பாடப்படுவதற்கும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. உறுப்பினர்கள் இயேசுவைப் பற்றி, தங்களுக்காக அவர் செய்த தியாகம் பற்றி மற்றும் தாங்கள் அவருடன் கொண்டுள்ள உறவுமுறை பற்றித் தியானிப்பதற்கு, உறுப்பினர்களுக்கு நேரம் அளித்தல் என்பதே இராப்போஜனத்தின் நோக்கமாக உள்ளது.

நமது தற்கால சமூகமானது, ஒவ்வொரு கணமும் செயலினால் நிறைந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்றும், அமைதியான எந்தக்கணமும் நீக்கப்பட வேண்டும் என்றும் நினைக்கும் காரணத்தினால், கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தின்போது ஒரு பாடலைப் பாடுதல் என்ற வழக்கம் எழுந்திருக்கலாம். ஆராதனைக்கு ஏற்பாடு செய்பவர்கள், இராப்போஜ னத்தின்போது பங்கேற்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியமாயிருக்கும் தனிப்பட்ட ஈடுபாடு பற்றி உய்த்துணராமை என்பது இன்னொரு காரணமாக இருக்கலாம். சபைக்குழுமத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு நபரும், இராப்போஜனத்தினால் அளிக்கப்படுகிற ஆவிக்குரிய பலத்தைப் பெறு வதற்கு இராப்போஜனத்தை உண்ணுதல் அவசியமானது என்று ஆழ்ந்து

சிந்திப்பதை தமது சுயமான ஆவிக்குரிய தேவைகளாகக் கொண்டுள்ளார். எல்லாத் தனிநபர்களுக்கும் மற்றும் இராப்போஜனத்தின்போது ஏற்படுகிற இயேசுவுடனான தனிப்பட்ட இணைவிற்கும் எந்த ஒரே ஒரு பாடலும் தேவையானவற்றை அளிக்க இயலாது.

இந்தக் காரணத்தினால், இவ்வேளையில் ஒரு பாடலைப் பாடுதல் என்பது ஆராதனை செய்பவருக்குப் பிரச்சனையை உருவாக்குகிறது. அவர் பாடலின் வார்த்தைகளின்மீது கவனம் செலுத்துவாரென்றால், அவரால் இயேசுவின் உடல் மற்றும் இரத்தம் ஆகியவை பற்றியும் இயேசுவுடனான தமது தனிப்பட்ட உறவுமுறை பற்றியும் தனது தனிப்பட்ட தியானத்தில் ஈடுபட இயலாது. அவர் கர்த்தருடைய சரீரம் மற்றும் இரத்தம் ஆகிய வற்றின்மீது கவனம் செலுத்துவாரென்றால், அவரால் பாடலின் வார்த்தை களை பின்பற்ற இயலாது. கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தின்போது சபைக்குழுமத்தைப் பாடச்செய்தல் என்பது கர்த்தருடைய சரீரம் இன்னதென்று "முடிவுசெய்ய" (Gk.: *diakrino*) *அல்லது "நிதானிக்க" நாடுகிற ஆராதிப்பவர்களின் தியானங்களுக்கு இடையூறாக உள்ளது (1 கொரிந்தியர் 11:29).*

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் என்பது கர்த்தருடைய சரீரம் மற்றும் இரத்தம் ஆகியவற்றில் ஐக்கியமாகுதல் மற்றும் அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்பதாக உள்ளது (1 கொரிந்தியர் 10:16). ஒரே வேளையில் [ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட] செயல்கள் கடைப்பிடிக்கப்படும்போது, அவைகள் ஆராதிப்பவர்களை இந்தப் பகிர்வில் இருந்து விலக்குவதாகவும் இடையூறு ஏற்படுத்துவதாகவும் உள்ளன. அது பவுலினால் போதிக்கப்பட்ட "கிரமமாக" என்பதை மீறுவதாக உள்ளது. ஒரே வேளையில் பாடுதலும் ஐக்கிய விருந்தில் கலந்துகொள்ளுதலும் செய்யப்படுமானால் அவை ஒன்றுக்கொன்று இடையூறை ஏற்படுத்தும், இது காணிக்கை செலுத்தும் விஷயத்தில் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. கொடுத்தலின்போது விசேஷித்த கவனக்குவிப்பு எதுவும் தேவைப்படுவ தில்லை. சபைக்குழுமம் பாடுகிறபோது கொடுப்பவரின் ஆராதனைக்கு இடையூறு ஏற்படுத்தப்படுவதில்லை.

சபைகூடுதல்களை, அர்த்தம் நிறைந்த ஆராதனை கூடுகைகளாக்க நாடுவதில் தவறு எதுவுமில்லை. இருப்பினும், அவ்வாறு செய்வதில், சகலமும் நல்லொழுக்கமாயும் கிரமமாயும், புதிய ஏற்பாட்டுப் போதனையின் வரையறைகளுக்குள்ளாகச் செய்யப்பட வேண்டும். ஆராதிப்பவர்கள் இயேசுவின் சரீரம் மற்றும் இரத்தத்துடன் ஐக்கியம் கொள்ளுகையில் இயேசுவுடனான தங்கள் உறவுமுறையின்மீது கவனம் குவிப்பதற்கான அவர்களின் முயற்சிகளுக்கு இடையூறு ஏற்படுத்தும் எதையும் திட்டமிடக்கூடாது.

எந்த வரிசைமுறையில்?

கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்கும் வரிசைமுறை பற்றிப் பின்வரும் கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது: "அப்பமா அல்லது திராட்சரசமா, எது முதலில் எடுத்துகொள்ளப்பட வேண்டும்?" சுவிசேஷ விவரங்களில்

இரண்டும் கொரிந்தியருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபமும், முதலில் அப்பம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதாகவும் அதைத் தொடர்ந்து திராட்சரசம் பானம்பண்ணப்பட்டதாகவும் உரைக்கின்றன (மத்தேயு 26:26-28; மாற்கு 14:22-24; 1 கொரிந்தியர் 11:23-25). லூக்கா முதலில் திராட்சரசமும் பின்பு அப்பமும் பின்பு திராட்சரசமும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகக் குறிப் பிட்டார் (லூக்கா 22:17-20). லூக்காவில் சுவிசேஷ விவரம் சாத்தியமான இரண்டு காரணங்களினால் மற்றவற்றில் இருந்து மாறுபட்டுள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. சிலர், லூக்கா பஸ்காவின் முடிவில் பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணுதலைக் குறிப்பிட்டுப் பின்னர் கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் ஏற்படுத்தப்படுதலைப் பதிவுசெய்தார் என்று நினைக்கின்றனர். இயேசு முதலில் பாத்திரத்தை முன்வைத்தார், ஆனால் அப்போஸ்தலர்கள் அப்பத்தை உண்ணும்வரையிலும் மற்றும் இயேசு பாத்திரத்தின் அர்த்தத்தை விளக்கும் வரையிலும் அந்தப்பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணவில்லை என்பது இன்னொரு சாத்தியக்கூறாக உள்ளது.

அனேகமாக இந்த இரண்டாவது விளக்கம்தான் நடந்திருக்கும். பஸ்காபண்டிகையின் பாகமாகத் திராட்சரசம் பானம்பண்ணப்படுதலுக்கு அளிப்பு எதுவும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கவில்லை. இது பண்டிகையின்போது அப்போஸ்தலர்கள் திராட்சரசம் பானம்பண்ணவில்லை என்று அர்த்தப் படுவதில்லை, ஆனால் இது பண்டிகையின் பாகமாகப் பாத்திரம் பானம் பண்ணப்பட்டது என்ற கருத்தின்மீது சந்தேகத்தை வைக்கிறது. இயேசு பாத்திரத்தைப் பற்றி முதலில் குறிப்பிட்ட உடனே அவர்கள் பாத்திரத்தில் பானம்பண்ணினர் என்று லூக்கா உரைக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக லூக்கா, இயேசு ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்தபின்பு, "தேவனுடைய ராஜ்யம் வருமளவும் நான் திராட்சப்பழரசத்தைப் பானம்பண்ணுவதில்லை" என்று கூறினார் என்பதாகவே எழுதினார் (லூக்கா 22:18). மத்தேயுவும் மாற்குவும், பாத்திரத்தைப் பற்றிய இயேசுவின் விளக்கங்களுக்குப் பின்பு இதேபோன்ற கூற்றை வைத்தனர் (மத்தேயு 26:29; மாற்கு 14:25). லூக்கா சுவிசேஷத்தில், இயேசு பாத்திரத்தைப் பற்றி முதலில் குறிப்பிட்டபோது அவர் அதற்காக நன்றி செலுத்தினார், ஆனால் இரண்டாம் முறை அவர் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது அவர் நன்றிசெலுத்துதலைத் திரும்பவும் செய்யவில்லை (லூக்கா 22:17-20). மத்தேயுவும் மாற்குவும், கிறிஸ்து அப்பத்தை அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கொடுத்தபின்பு, பாத்திரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்குச் சற்று முன்னர் பாத்திரத்திற்காக நன்றி செலுத்தினார் என்று பதிவுசெய்தனர்.

லூக்கா 22:17ல் பாத்திரம் முதன்முறை குறிப்பிடப்படுகிறபோது, அது "a" cup என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது; ஆனால் லூக்கா 22:20ல் "a" cup என்பதற்குப் பதிலாக இது "the" cup என்று அழைக்கப்படுகிறது. "The" cup என்ற விளக்கமானது முன்பு குறிப்பிடப்பட்ட "a" cup என்பதையே குறிப்பிடுவதாக இருக்க வேண்டும். இயேசு "a" cup என்பதை எடுத்தார். பின்பு அவர் "the" cup என்ற அதே பாத்திரத்தை எடுத்தார்.

லூக்கா சுவிசேஷத்தில் உள்ள விவரம், முதலாம் பாத்திரத்தைப் பஸ்காவின் பாகம் என்று ஏற்படுத்தியிராத நிலையிலும்கூட, மத்தேயு,

மாற்கு மற்றும் 1 கொரிந்தியர் ஆகியவற்றின் விவரங்களுடன் இசைவுள்ளதாக இருக்கிறது. லூக்கா தந்த வரிசைமுறை பின்வருமாறு: இயேசு "a" cup என்பதை எடுத்து, அதற்கு நன்றி செலுத்தி, அப்போஸ்தலர்கள் அதைப் பங்கிட்டுக்கொள்ளும்படி கூறினார்; ஆனால் அதை அந்த வேளையில் அவர்களுக்கு அவர் தரவில்லை. பின்பு அவர் அப்பத்தை எடுத்து அதற்கு நன்றிகூறி, அவர்களுக்குக் கொடுத்து அதில் புசிக்கும்படி கூறினார். இதைத் தொடர்ந்து, அவர் "the" cup என்பதை எடுத்து, அவர்களுக்குக் கொடுத்து, அது தமது இரத்தத்தைக் குறிப்பதாகக் கூறினார். அவரின் நினைவாக அவர்கள் அதில் பானம்பண்ண வேண்டியிருந்தது.

கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் பின்வரும் வரிசை முறை இருக்க வேண்டும்: மக்களுக்கு அப்பத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னர் அதற்காக நன்றி செலுத்துதல். பின்பு திராட்சரசத்திற்கு நன்றி செலுத்தி அதை மக்களுக்குக் கொடுத்தல்.

எப்போது நாம் புசித்து பானம் பண்ண வேண்டும்?

ஞாயிற்றுக்கிழமை - வாரத்தின் முதல்நாள் (நடபடிகள் 20:7), ஓய்வுநாளுக்கு அடுத்தநாள், மற்றும் கர்த்தர் உயிர்த்தெழுந்த நாள் (மத்தேயு 28:1; மாற்கு 16:1, 2; லூக்கா 23:56ஆ-24:1) என்பதே கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நாள் என்று சுட்டிக்காண்பிக்கப் படும் குறிப்பு ஒன்றுதான் வேதாகமத்தில் உள்ளது. கர்த்தருடைய பந்தியை கடைப்பிடிக்கவோ அல்லது தங்கள் பொருள்களில் இருந்து காணிக்கை கொடுக்கவோ (1 கொரிந்தியர் 16:2) கிறிஸ்தவர்கள் விசேஷித்த நாளாக வேறு எந்த நாளிலும் கூடினர் என்று வேதாகமத்தின் வேறு எந்தக் குறிப்பும் சுட்டிக்காண்பிப்பதில்லை.

ஓய்வுநாள் பற்றி இயேசு மற்றும் பவுல் ஆகியோரின் பேச்சு பற்றிய குறிப்புகள் யாவும் (மத்தேயு 12:9, 10; மாற்கு 1:21; லூக்கா 4:16, 31; 13:10; நடபடிகள் 13:14, 44; 16:13; 17:2; 18:4) கிறிஸ்தவர்களுக்கல்ல, ஆனால் யூதர்களுக்கு முன்வைக்கப்பட்ட உரையாடல்களையே குறித்தன. யூதர்கள் ஓய்வுநாளில் கூடிவந்ததால் அது அவர்களுக்குப் பிரசங்கிக்க ஒரு நல்ல வேளையாக இருந்தது.

நியாயப்பிரமாணத்தின்படி, ஓய்வு நாள் என்பது இளைப்பாறும் நாளாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டியதாக இருந்தது (யாத்திராகமம் 31:14-16; உபாகமம் 5:12-15). அது தேவன் எகிப்தில் இருந்து இஸ்ரவேல் மக்களை விடுவித்ததை நினைவுகூரும் விசேஷித்த நாளாகக் கடைப் பிடிக்கப்பட வேண்டியதாக இருந்தது (உபாகமம் 5:15). நியாயப்பிரமா ணத்தின் எவ்விடத்திலும் இதை ஆராதனையின் நாளாக ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும் என்று இஸ்ரவேல் மக்களுக்குக் கட்டளையிடப்படவில்லை.

"ஓய்வுநாளை நினைவுகூர்ந்து அதைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிப்பாயாக" என்பது கட்டளையாக இருந்தபடியால் (யாத்திராகமம் 20:8; உபாகமம் 5:12ஐக் காணவும்), ஆராதிக்கக் கூடுதல் மறைமுகமாய் உணர்த்தப்பட்டது என்று சிலர் முடிவு செய்துள்ளனர். "அதைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிப்பாயாக"

என்ற சொல்விளக்கம் ஆராதிக்கக் கூடுதலை அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. அது ஓய்வுநாளில் வேலை செய்யாதிருக்கும்படி அதை மற்ற வேலை நாட்களில் இருந்து தனியே பிரித்து வைத்தலை அர்த்தப்படுத்திற்று. எரேமியா மக்களிடத்தில், நீங்களோவெனில், "ஓய்வுநாளில் இந்த நகரத்தின் வாசல் களுக்குள்ளே சுமையைக் கொண்டுவராதபடிக்கும்" "ஓய்வுநாளில் ஒரு வேலையையும் செய்யாமல் அதைப் பரிசுத்தமாக்கும்படிக்கும்" என்றும் "நீங்கள் ஓய்வுநாளைப் பரிசுத்தமாக்கும்படிக்கும் ஓய்வுநாளிலே சுமையை எருசலேமின் வாசல்களுக்குள் எடுத்துவராதிருக்கும் படிக்கும்" என்று நினைவூட்டினார் (எரேமியா 17:24, 27அ). இஸ்ரவேல் மக்கள் ஓய்வுநாளில் ஓய்ந்திருக்கும்படி அவர்களுக்குக் கூறப் பட்டது, ஆனால் ஓய்வுநாளில் ஆராதனைக்காகக் கூடும்படி எவ்விடத்திலும் கட்டளையிடப்படவில்லை.

வாரத்தின் முதல்நாளான ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தைக் கடைப்பிடித்தல் என்பது அப்போஸ்தலர்களைப் பின்பற்றி உடனடியாக வந்த காலத்தில் சபையின் உலகளாவிய நடை முறையாயிற்று. இது பரிசுத்த ஆவியானவரால் சகலசத்தியத்திற்குள்ளும் வழிநடத்தப்பட்ட (யோவான் 16:13, 14) அப்போஸ்தலர்களால் ஞாயிற்றுக் கிழமை [கர்த்தருடைய இராப்போஜனம்பண்ண வேண்டிய நாள் என்று] நிலைநாட்டப்பட்டதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கும். அவர்கள் ஆவியானவரால் உதவி செய்யப்பட்ட நிலையில், போதிக்கும்படி தங்களுக்கு இயேசு கட்டளையிட்ட யாவற்றையும் (மத்தேயு 28:19, 20) கடைப்பிடிக்கும்படி மனமாறியவர்களுக்கு அறிவுறுத்தக் கூடியவர்களாக இருந்தனர்.

பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பரிசுத்த ஆவியானவர் அப்போஸ்தலர்கள் மீது வந்து இறங்கின பின்பு (நடபடிகள் 2:1-4), அவர்கள் தேவனுடைய வசனத்தை மக்களுக்குப் போதித்தனர். தொடக்ககால சபையானது அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்தில் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தது (நடபடிகள் 2:42), இது சபையானது அப்போஸ்தலர்களிடத்தில் இருந்து கற்றுக்கொண் டிருந்தவற்றையே அவர்களின் [அப்போஸ்தலர்களின்] மரணத்திற்குப் பின்பும் தொடர்ந்து நடைமுறைப்படுத்திற்று என்று அர்த்தப்படுகிறது. சபைக்குழுமங்கள் யாவும் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்க வாரத்தின் முதல்நாளில் கூடிவந்தன. இது அவர்கள் ஐக்கிய விருந்திற்கு ஞாயிற்றுக்கிழமையில் கூடிவர வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு அப்போஸ் தலர்கள் போதித்திருந்ததாக அர்த்தப்பட வேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்கள் ஒவ்வொரு வாரத்திலும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கூடிவந்தனர். கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை எடுத்துக்கொள்ளுதல், அவர்கள் கூடிவருதலுக்கான நோக்கமாயிருந்தது. வாரந்திரமும் இதைக் கடைப்பிடித்தல் என்பது அப்போஸ்தலர்களால் நிலைநாட்டப்பட்ட மாதிரியாக இருந்திருக்க வேண்டும். இன்றைய நாட்களில், அப்போஸ்தலர் களுடைய போதனையை, முதல் கிறிஸ்தவர்கள் செய்தவாறு பின்பற்றத் தொடருவதை விரும்புபவர்கள், இயேசுவை நினைவுகூருவதற்குக் கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கேற்பதற்காக ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கூடிவர வேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்கள் கூடிவருவதற்கான விசேஷித்த நாளானது "கர்த்தருடைய நாள்" என்று அழைக்கப்பட்டது. இது *he kuriake hemera* என்ற கிரேக்கச் சொற்றொடரின் மொழியாக்கமாகும் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:10), இது அப்போஸ்தலர்களைப் பின்பற்றிய மனிதர்களின் எழுத்துக்களில் ஞாயிற்றுக்கிழமையைக் குறித்தது. இந்தச் சொற்றொடர், "கர்த்தரின் நாள்" (தேவன் தண்டிக்கவும் அக்கிரமத்தை ஒழிக்கவும் செயல்பட இருக்கும் நாள்) என்ற சொற்றொடரில் இருந்து வேறுபடுகிறது. ஞாயிற்றுக்கிழமையானது, கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்பதன்மூலம் கிறிஸ்தவர்கள் இயேசுவுக்கு மதிப்பைக் காண்பிக்கும் விசேஷ நாளாக இருந்ததால், அது "கர்த்தருடைய நாள்" என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஜஸ்டின் மார்ட்டியர் என்பவர் எழுதியவற்றின் அடிப்படையில், இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்துகூட கிறிஸ்தவர்கள் வாரத்தின் முதல்நாளை[3] "ஞாயிற்றுக்கிழமை" என்று குறிப்பிட்டனர் என்று நாம் அறிகிறோம். இது அவர்கள் ஜெபிக்கவும், வேதவசனங்களை வாசிக்கவும், ஐக்கிய விருந்தில் பங்கேற்கவும், தங்கள் வருமானத்தில் இருந்து காணிக்கை கொடுக்கவும் கூடிவந்த நாளாக இருந்தது. மார்ட்டியர் என்பவர், "ஞாயிற்றுக்கிழமை என்று அழைக்கப்பட்ட நாளில், ஒரு நாளில் அல்லது ஒரு கிராமப்புறத்தில் வாழ்ந்த [கிறிஸ்தவர்கள்] எல்லாரும் ஒரே இடத்தில் கூடிவரும் கூடுகையொன்று உள்ளது" என்று எழுதினார்.[4]

கிறிஸ்தவர்கள், இயேசுவின் பாடுகளையும் உயிர்த்தெழுதலையும் நினைவுகூருவதற்காகக் கூடிவரும் ஒரு விசேஷித்த நாளாக, வாரத்தின் முதல் நாளான ஞாயிற்றுக்கிழமை விளங்கிற்று என்ற அதே சத்தியத்திற்குப் பிற்கால எழுத்தாளர்களும்கூட சான்று பகர்ந்தனர். அன்றிலிருந்து கிறிஸ்தவர்கள் கர்த்தருடைய பந்தியைக் கடைப்பிடிப்பதற்காக வாரத்தின் முதல் நாளான ஒவ்வொரு ஞாயிறுதோறும் கூடிவந்துள்ளனர். அவர்கள் மற்ற வேளைகளிலும் கூடிவந்தனர், ஆனால் ஞாயிற்றுக்கிழமை - கர்த்தருடைய நாள், அவருடைய நாள் - என்ற நாளில்தான் அவர்கள் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்றனர், ஏனெனில் அந்த நாளில்தான் அவர் மனிதகுலத்தின் சார்பாக மரணத்தை ஜெயித்து மேற்கொண்டார்.

தொகுப்புரை

அப்பத்தைப் புசித்துத் திராட்சரசத்தைப் பானம்பண்ணுதல் மூலம் இயேசுவை நினைவுகூருவதற்காக கூடிவருவதற்குக் கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு விசேஷித்த நாளைக் கொண்டுள்ளனர். இதை நாம் வாரத்தின் முதல் நாளான, ஒவ்வொரு ஞாயிறுதோறும் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு, நாம் நமது பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுவதற்காகவும் பரலோகத்தில் அவருடன் நித்தியஜீவனைக் கொண்டிருப்பதற்காகவும், நமக்காகப் பாடுபட்ட அவரைக் கனப்படுத்தி அவருக்குப் பயபக்தியைச் செலுத்துகிறோம். இது இயேசுவை நினைவுகூருவதற்கும் அவர் மீண்டும் வரும்வரைக்கும் அவரது மரணத்தைக் காண்பிப்பதற்குமான எளிய மற்றும் அழகுநிறைந்த வழியாக உள்ளது.

குறிப்புகள்

[1]*The Greek-English New Testament*, Revelation 1:10 (New York: Iversen-Norman Associates, 1975), 725. [2] Walter Bauer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 3d ed., rev. and ed. Frederick William Danker (Chicago: University of Chicago Press, 2000), 989. [3]Justin Martyr *Dialogue* 41.4. [4]Justin Martyr *Apology* 67.1.